

faa meget for Arbejderne; men jeg kan dog ikke komme til at meddele Alle, hvorledes de skulle bære sig ad; Ministeren mener jo ogsaa, at jeg er daarlig behandret i Suraven og ikke kan give rigtige Oplysninger. Det er vanskeligt for Arbejderne paa Grund af deres økonomiske Forhold at komme til at klage til Ministeren og gjøre det saaledes, at han finder sig foranlediget til at sætte sig i Bevægelse og gjøre Noget ved Sagen. Med Hensyn til Udvisningen da forholder det sig jo saaledes, at Arbejderne heller ikke der have Noget at vente. Enhver fremmed Arbejder, som opholder sig heri Landet, er selv om han blot uforfkyldt kaldes op paa Politikammeret, hvis han skal søge Arbejde hos en anden Mester, selv om han har Løjs, Værkstedsplass og Penge til at reise hjem for, efter den ærede Ministers Fortolkning, saavidt jeg har forstaaet ham, udsat for at blive viist ud af Landet. Den ærede Minister synes at hænge sig i, at jeg ikke har sagt, at vedkommende Mand er svensk. Ja, den Slags Ordskløveri skal jeg skjænke den høitærede Minister. Jeg har maaske ikke sagt det; men det fulgte ligefrem af mine Udtalelser, at Manden var Udlandning. Man har jo ogsaa udvist ham til Everig, hvor de svenske Autoriteter have fritaget ham for det Ophyn, som Politiet har ønsket, at han ogsaa der skulde staa under. (Leth: Det ærede Medlem sagde jo, at han havde Opholdsbog, og deri ligger, at han er en Udlandning.) Ja ogsaa deri ligger vel dette, men den ærede Minister maa vistnok have overhørt, at jeg sagde, at han havde Opholdsbog; thi man tør jo ikke forudsætte, at Ministeren selv har været ubidende om, at kun Udlandning skulle have Opholdsbog; han er jo selvfølgelig altså for godt kjendt med disse Forhold til ikke at skulle vide, hvorledes det forholder sig dermed.

Ringel: Jeg vilde gjerne endnu sige et Par Ord, forinden denne Førespørgsel slutes. Jeg vil da udtale min Tak og Tilslutning til min ærede Kollega ved Siden af mig. Han har jo rigtignok begaaet en Feil, idet han har villet gribe fat om en Jurist, og ikke samtidig husket paa, hvor glat en Jurist er; og hvilke Handsker man maa tage paa dem med for at holde dem fast. Men derfor forekommer det mig ingenlunde, at Førespørgslen har været uden Nytte. Der kom Opfattelser frem, navnlig Opfattelser om de Forseelser, som de arresterede Personer have gjort sig skyldig i, som jeg gjerne vilde sige et Par Ord om. De anholdte Folk eller andre Skomagervende have altsaa med reelle Snjirier, om end som det synes

af overordentlig mild Karakter, forulempet nogle af de Folk, man kalder Skruibrækkere, og det blev fra alle Sider erkjendt, at disse Skruibrækkere har man ikke Lov til at forulempe paa den Maade. Og saa jeg er enig deri, og jeg tror ogsaa, det er Arbejderernes Tanke ved enhver Leilighed at indstærpe dette, og at afværge disse Angreb, som stride mod det Juridiske, og derved unddrage Justitsen den Anledning til at gribe ind, som den kun altså gjerne vil have. Men om end dette Forhold altså er juridisk utiladeligt, og om end disse Skruibrækkere ere i deres fulde juridiske Ret, naar de vigte deres Kammerater, saa kunde jeg dog have lyst til at sige, at den Opfattelse, som jeg, der ikke er kommen fra den samme Side af Samfundet som min ærede Nabo, nærer, falder fuldstændig sammen med den Opfattelse, som han og hans gjør gjældende af Skruibrækkernes hele moraliske Stilling. Jeg betragter Skruibrækkeren, saaledes som han er skildret her under denne konkrete, foreliggende Sag, som fuldstændig foragtelig. Derimod har min Nabos Opfattelse min fulde Sympathi, og jeg haaber, at det bestandig hyppigere og hyppigere skal lyde fra den anden Side af Samfundet over til Arbejderne, at flere og flere af os, altså som vi blive klarere over Arbejdernes Forhold, se paa denne Sag med ganske de samme Øine, hvormed Arbejderne se paa den.

Formanden (Høgshro): Jeg maa ønske, at det ærede Medlem ikke havde brugt Udtrykket „foragtelig“.

Schjøth: Jeg føler mig foranlediget til udtrykkelig at udtale, at naar jeg før ankede over, at Folk vare satte ind i Stabene, naar der ikke var Forhør, saa mente jeg dermed, at de bleve satte ind i Stabene paa Dage, hvor deres Sag ikke var for. Jeg vil forøvrigt spørge den høitærede Justitsminister, fra hvem han vil have en Klage for at gjøre Noget i denne Sag og i de andre Sager, som ere blevne omtalte.

Justitsministeren (Melleman): Naturligvis fra den, som mener sig forurettet.

Schjøth: Ja, saa vil den høitærede Justitsminister ikke kunne faae Klagen, før den Videlse, man vil undgaa ved Klagen, er udstaaet, idet man ikke kan komme til Arrestanten og ikke kan faae ham til at indgive en Klage.